

EL PUZLE DE NICO

Hola, em dic Cinc, i vull explicar—vos per què la meua amiga Sis i jo, vam posar en perill a les nostres companyes.

Gràcies a totes nosaltres els xiquets podien aprendre els números i divertir—se, això em feia molt feliç. Però quan Nico, el xiquet de la casa, muntava el nostre puzle i ens col·locava a cadascuna en el nostre lloc, jo el passava fatal. El meu lloc està en el centre i no puc moure'm, a vegades em falta l'aire.

A la meua amiga Sis i a mi ens encantaria conèixer altres puzles i a l'habitació de jocs que hi ha a la casa, segons sembla hi ha centenars de joguets!, així que pensarem un pla per a escapar.

Una nit, mentre totes dormien, ho vam fer. Un dels cotxes de carreres es va unir a nosaltres i es va oferir a portar—nos. Per fi coneixeríem coses noves!

El cotxe va arrancar a tota velocitat. La sala de jocs estava en la planta de baix de la casa, així que hi havia un tram molt perillós en el recorregut, les escales!

—Agarreu— vos fort!— ens va dir el cotxe—, iniciem el descens!

—Què divertit! Semblava que anàvem muntades en una muntanya russa!

Quan arribarem a la sala de jocs tots dormien, ens col·locarem en un racó i esperarem que començara el dia.

El sol va entrar per les finestres i em vaig despertar, no podia creure el que veia!, prestatgeries plenes de joguets, circuits de trens pel sòl, bicicletes, disfresses i fins i tot un tobogan!

El primer que vam fer va ser tirar—nos per ell! En el racó de les disfresses, ens divertirem de valent provant—nos perruques de tots els colors. I passarem la resta del matí en la prestatgeria dels contes, gaudint d'aventures emocionants. Aquest lloc era increïble! Ens sentíem feliços.

Després de diversos dies recorrent cada racó, ens acostarem a la prestatgeria dels puzles a saludar a les nostres companyes.

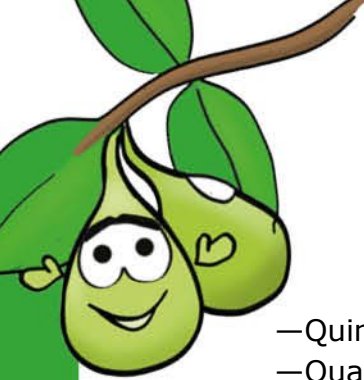
—Hola som Cinc i Sis! vam dir molt contentes.

—Hola! Ens coneixem? De quin puzle sou?, ens van preguntar.

—Som d'un que està a l'habitació de Nico, no pertanyem a cap d'aquesta sala, vaig dir.

—Volíem conèixer llocs nous, a altres joguets i a vosaltres, va dir Sis. Llavors, una de les peces del puzle més antic de la prestatgeria ens va dir:

—De debò no us adoneu del que heu fet? A hores d'ara les vostres companyes estaran dins de la bossa dels puzles incomplets per a ser tirades al fem!

—Quina bossa és aqueixa?, vaig dir.

—Quan un puzle perd alguna de les seues peces, ho tiren. Quan descobrisquen que no esteu faran el mateix amb les vostres companyes. Teniu que fer alguna cosa com més prompte millor!

Sis i jo no podíem creure el que estaven dient, nosaltres només volíem divertir— nos i ara, per la nostra culpa, les nostres companyes estaven en perill. Ens vam posar a pensar.

—Ja sé el que farem”, vaig dir— hem d'intentar que Nico ens trobe i ens retorne a la nostra caixa. El millor serà aparéixer en la cuina a l'hora del berenar, just després pujar a la seua habitació a fer els deures.

—Només falten dues hores perquè arribe del col·legi. Heu de caminar molt ràpid i no entretindre— us pel camí o perdreu la vostra oportunitat— ens van dir. Eixirem a tot córrer.

Després d'una hora caminant Sis estava esgotada.

—No puc més Cinc, necessite descansar una estona.

—Però no tenim temps, Sis, si parem ara arribarem tard. No et preocupes jo t'ajudaré.

Vaig col·locar a Sis a la meua esquena i seguirem el camí.

Per fi arribarem a la cuina! Damunt de la taula estava el berenar de Nico. Ara només havíem de grimpar fins allí.

Li contarem a les estovalles tot el que havia passat i elles, molt amables, van allargar una de les seues puntes i ens va impulsar fins a dalt.

Nico va arribar del col·legi i només parava atenció al seu entrepà. Ja no sabíem què fer perquè ens mirara. Quan, per fi, ens va descobrir, va agafar un tros de xocolata i a nosaltres, i va pujar a la seua habitació.

Arribaríem a temps o les nostres companyes estarien ja en el fem?

Entrarem a l'habitació, el puzle no estava en el seu lloc! No ho havíem aconseguit! Llavors, Nico va eixir de nou, va baixar les escales i les dues imaginem que aniríem directes al fem, però, de sobte, va obrir una bossa i va traure d'allí a les nostres companyes.

Era la famosa bossa dels puzles incomplets! Ens va ficar a totes en la nostra caixa. Sis i jo no paràvem de fer salts d'alegria i abraçar a les nostres companyes. Els demanarem perdó.

—Per la nostra culpa totes vosaltres podíeu haver acabat en el fem. Hem après que som un equip i que hem de ser responsables perquè la nostra manera de comportar— nos pot fer mal a les altres— vaig dir.

A partir d'aqueix dia, cada vegada que completaven el nostre puzle, ens sentíem orgulloses de pertànyer a ell i mai més pensarem a abandonar a les nostres companyes.